

HNIEZDO 13-15/2026

Časopis veriacich Rímskokatolíckej farnosti Hniezdne s filiálkami Forbasy a Kamienka -10. ročník 12. Apríl 2026

Vel'konočná nedel'a - deň radosti

Pane Ježišu,
dnes je ráno plné svetla.

Ticho sa premenilo,
kameň je odvalený
a život víťazí nad smrťou.

Ďakujem Ti,
že nič nie je stratené,
že aj to, čo zomrelo v mojom
živote,
môže vstať k novému životu.

Vstúp aj do môjho srdca
ako do prázdneho hrobu
a naplň ho svojou
prítomnosťou.

Prebud' vo mne radosť,
ktorá nie je povrchná,
ale vyrastá z nádeje,
že Ty žiješ.

Daj mi silu kráčať novou
cestou,

nevracať sa k tomu, čo ma
zväzovalo,

ale žiť slobodu, ktorú mi dávaš.

Pane, nech je môj život
malým svedectvom toho,
že svetlo je silnejšie než tma.

Ty žiješ
a ja chcem žiť s Tebou.
Amen

zdroj: Kristoterapia

Zo života farnosti

Hraná krížová cesta detí z eRka

Pri príležitosti významného jubilea 250 rokov Spišskej diecézy pripravili deti z eRka dojímavú **hranú krížovú cestu**. Toto podujatie sa uskutočnilo na Kvetnú nedeľu, **dňa 29. marca 2026**, ktorá dodala celému programu ešte hlbší duchovný rozmer. Program sa začal slávnostným vstupom detí, ktoré niesli palmy, kývali nimi a s radosťou volali: "Hosana, náš Kráľ!" Týmto krásnym spôsobom priblížili udalosti Ježišovho príchodu do Jeruzalema a vtiahli prítomných do atmosféry tejto výnimočnej nedele. Následne pokračovala samotná hraná krížová cesta, v ktorej deti stvárňovali jednotlivé zastavenia Ježišovej cesty na Kalváriu. Do príprav sa zapojilo množstvo detí, ktoré s veľkou zodpovednosťou a nadšením stvárňovali jednotlivé postavy krížovej cesty. Ďalšie deti sa podieľali na čítaní zamyslení a sprievodných textov, ktoré dotvárali celkovú atmosféru a pomáhali prítomným hlbšie prežiť jednotlivé zastavenia.

Veľké poďakovanie patrí Janke Fidermárovej a Aničke Kriššárovej za obetavú prípravu pri nacvičovaní detí. Hudobný sprievod zabezpečil Samuel

Baumeister, ktorého gitara citlivo dopĺňala celé predstavenie a umocnila duchovnú hĺbku. Poďakovanie patrí aj Emílii Demčákovej a Janke Ružbašanovej za prípravu malého pohostenia pre účinkujúce deti. Taktiež Marienke Matfiakovej za žehlenie kostýmov a Janke Korschovej za zapožičanie niektorých potrebných. Osobitné poďakovanie patrí nášmu duchovnému otcovi Andrejovi za jeho požehnanie a duchovné vedenie. Na záver ďakujeme všetkým, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom podieľali na realizácii tejto krížovej cesty. Vďaka spoločnému úsiliu vzniklo krásne dielo, ktoré obohatilo nielen účinkujúcich, ale aj všetkých prítomných.

"Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom! Hosana na výsostiach!" (Mt 21,9)

Viktória Fidermáková

Extrémna krížová cesta (EKC)

Podujatie, ktoré spája fyzickú náročnosť s hlbokým duchovným prežívaním, zaznamenáva každoročne rastúci záujem

veriacich. V tomto roku sa uskutočnila v 38 mestách a na 43 trasách. Prebiehala v dvoch termínoch - 20. a 27. marca 2026. Rozjímania, nad ktorými účastníci meditovali počas celej nočnej cesty, boli tento rok inšpirované životom a svedectvami svätej Matky Terezy z Kalkaty. Mottom ročníka 2026 bolo: "Láska je bezhraničná."

Pôvod projektu EKC a praktická príprava

Extrémna Krížová Cesta vznikla v roku 2009 v Poľsku z iniciatívy kňaza Jaceka "Wiosnu" Stryczeka. Na Slovensku sa koná od roku 2018. Základom prípravy je vnútorný úmysel - odpoveď na otázku, pre koho a za čo chcem túto krížovú cestu obetovať. Účastníci majú možnosť prijať aj tzv. cudzí úmysel, ktorý si môžu vybrať v kostole pred začiatkom trasy. Aby trasa spĺňala štandardy EKC, musí sa začínať večernou svätou omšou, kde na jej konci účastníci dostanú požehnanie na cestu. Musí mať dĺžku minimálne 40 km (alebo aspoň 30 km s prevýšením 500 m), viesť prevažne lesnými a poľnými cestami, mimo osídleného územia. Absolvuje sa v noci, v tichu, meditácii, modlitbe a v malých skupinách. Trasa obsahuje 14 zastavení, čas prechodu je minimálne osem hodín. Je určená predovšetkým pre fyzicky zdatných ľudí a je na vlastnú zodpovednosť. Každý zodpovedá za svoju bezpečnosť a musí byť primerane pripravený. Osoby mladšie ako 18 rokov sa môžu zúčastniť len v sprievode dospelých osoby so súhlasom rodičov. Na trasách často bývajú aj otvorené kostoly s vystavenou sviatosťou oltárnu, niekde aj s relikviami patrónov trás. Každý účastník pred začiatkom dostane

brožúru s rozjímaniami, podrobný opis trasy, mapu a súradnice do mobilnej aplikácie. Ako spomienku získava reflexnú pásku a náramok, po absolvovaní trasy aj certifikát alebo pamätný obrázok. "Cieľom EKC je siahnuť na dno svojich síl a zažiť Božiu prítomnosť. V tichu, tme, často aj v bolesti má človek možnosť zažiť hlboké duchovné obrátenie a prekročiť svoju komfortnú zónu," uvádzajú organizátori. Každá trasa má zároveň svojho duchovného patróna, je presne zmapovaná a reflexne označená. Extrémna krížová cesta je jednou z najrýchlejších sa rozvíjajúcich duchovných aktivít na svete. Je formou obety, cez ktorú majú ľudia možnosť nájsť si bližšiu cestu k Pánu Bohu. Ide o veľmi náročnú duchovnú aj fyzickú skúšku a hlboký čas modlitby. Tentokrát sa na ňu - v extrémne nepriaznivom počasií odhodlali aj mnohí naši farníci z Hniezdneho a Forbas.

Doporučenia organizátorov pre účastníkov EKC

Vhodné turistické a teplé oblečenie, nepremokavá obuv, ruksak. Dohodnutý odvoz domov po skončení cesty. Proviant - jedlo, teplý čaj, energetické doplnky, hroznový cukor... Nabitý mobilný telefón, čelovka, povinné reflexné prvky, baterka. Zvýšená opatrnosť pozdĺž cestných komunikácií a dodržiavanie zásad cestnej premávky. Počas celej trasy platí zásada mlčania, ohľaduplnosti a zvýšenej opatrnosti. Na trase je zakázané požívanie alkoholu a vodenie psov.

Svedectvá niektorých účastníkov EKC z Hniezdneho a Forbas

"K extrémnej krížovej ceste som sa dostala skrze môjho ocka, ktorý prišiel s nápadom, že by sme to mohli skúsiť. Nevedela som veľmi, čo mám od toho očakávať alebo o čom to vlastne bude, len to, že to bude

naozaj náročné. A naozaj bolo. Išli sme cez dážď, sneh, do kopca, rovinami, blatom... a celú dobu v tichu. Mali sme dokonalú príležitosť sa takto sústrediť len na seba a na Boha a rozjímať taktiež nad jednotlivými zastaveniami. Celá táto skúsenosť bola o prekonaní samých seba a tiež sme mohli cítiť prítomnosť Boha ako nikdy, pretože kvôli nemu sme sa dostali až k poslednému zastaveniu." --Lívia Fedoreková

"Extrémna krížová cesta bola fyzicky náročná a ani počasie nám neprialo, najhoršie boli posledné kilometre, keď som už vedel, kde sa nachádzam a koľko kilometrov mi ešte ostáva a tie posledné ako keby ani neubúdali. Po fyzickej stránke to bola výzva. Uvedomil som si, ako veľa za mňa musel Ježiš obetovať a to čo sme prešli my, bola len "prechádzka po lese", po ktorej nás boleli len nohy a mohli sme nasledujúci deň oddychovať. Atmosféra nočného prechádzania počas zlého počasia vzbudzovala všelijaké vnútorné pocity. Začalo to strachom z neznámeho a obáv zvládnutia takejto cesty. Postupne počas zastavení sa pocity zmenili na pozitívne, cítil som pokoj. Táto cesta mi dala novú

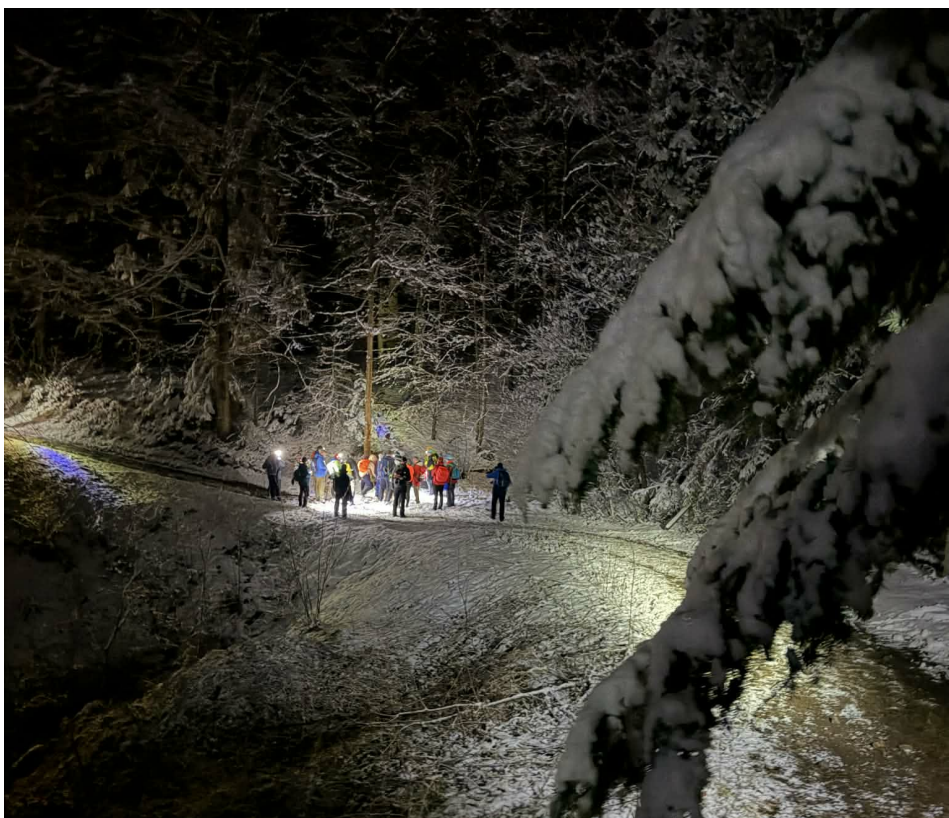
iskru a do ďalších dní taký nový nádych. Budúci rok mám na pláne ísť znovu."--Martin Budoš

"Prežitie extrémnej krížovej cesty bolo v prvom rade veľkým duchovným zážitkom, zamyslením sa nad vlastným životom, jeho krásou, ale aj bolesťou, s ktorou sa každý deň stretávame. Krížová cesta nám ukázala, čo je v nás a čo všetko (ak chceme), či už po fyzickej alebo duchovnej stránke vieme docieľať s Božou pomocou."

--Pavol Šimkovič

"Extrémna krížová cesta bola pre mňa naplnením môjho cieľa, za ktorým som si išiel, odkedy som sa dozvedel o tom, že niečo také existuje aj v okrese Stará Ľubovňa. Aj napriek zlému počasiu ma to priťahovalo viac a viac... Chcel som okúsiť cestu Pána Ježiša počas jeho cesty na Kalváriu. Počas krížovej cesty som myslel na všetkých, ktorí potrebujú pomoc od Pána Ježiša. A na koniec chcem vyjadriť vďaka manželom Kantorovým, ktorí obetovali veľa času na prípravu a zabezpečenie krížovej cesty."

--Eduard Fedorek

“EKC bola zážitkom. Hodiny ticho, tma, ku koncu bolesti, vyčerpanie... ale ten pocit! Že musím a aj chcem priniesť úmysel až do konca, lebo viem, že to má zmysel... Ten pocit stále pretrváva a dúfam, že ešte dlho bude.” --Lucia Chlebaková

“Bola to veľmi dobrá skúsenosť, čo sa týka fyzickej aj psychickej vytrvalosti. Telo už ani nevládze, nohy a chrbát bolia, ale stále je tam ten chťič ísť ďalej. Chôdza v noci, v zime, snehu a so sprevádzajúcim vetrom... vôbec nie príjemné podmienky na také putovanie, ale predstava Ježišovej obety úplne stačila na to, aby som napriek svojim zanedbateľným bolestiam kráčala ďalej s pohľadom upretým na môjho Spasiteľa.” --Elena Kuffová

“Ja by som chcela vyzdvihnúť extrémne odhodlanie všetkých, ktorí s odhodlaním

kráčali od kríža ku krížu v naozaj extrémnych podmienkach spojení s trpiacim Kristom.” --Katarína Šidlovská

“Tešil som sa, bola to nová výzva, pretože takú cestu som ešte neabsolvoval. EKC dá každému dosť času a príležitostí na uvedomenie si vzťahu seba samého so sebou, s Bohom, s trpiacim Kristom. Jedinečný bol pohľad v hlboké noci na dlhokánsky rad malých svetielok - čeloviek účastníkov EKC, ktorý akoby nemal konca... Uvedomil som si, aké je to silné... A nakoniec, keď som sa postavil pred kríž v cieľi, akoby sa stratila únava, bolesť, zima a bol to len pocit, ktorý je ťažko opísať, no zostane mi v srdci a myslí už navždy. Som vďačný, že som ho mohol zažiť...”

--Dušan Majirský

Aktivity aj mimo pôstneho obdobia a pozvanie prijať výzvu

Občianske združenie EKC.SK je aktívne počas celého roka. Pravidelne koncom mája organizuje celoslovenskú ďakovnú púť na horu Butkov s celonočným programom. Tento rok sa bude konať dňa **29. mája 2026**. Okrem toho pripravuje pútnické výlety, školenia lídrov, ako aj charitatívne podujatia zamerané na pomoc ľuďom v núdzi a osobám so zdravotným znevýhodnením. “Ak túžite zažiť niečo neobyčajné, čo vás posunie v duchovnom živote a zostane vo vašom srdci po celý život, prijmite túto výzvu. Žiť naplno sa oplatí,” pozývajú organizátori.

spracovala: Andrea Matfiaková

Zdroje: TK KBS, ekc.sk

Hymna jubilea - “Tvoj Duch nesie nás”

Hymnus Spišskej diecézy - hudbu a text zložila Mgr. Júlia Habovštiaková. Autorka je veľkým prínosom pre mesto a farnosť Tvrdošín. Vyučuje hru na organe v ZUŠ v Námestove. Viac ako 25 rokov sa dobrovoľne venuje vedeniu speváckych zborov. Založila detský, mládežnícky a rodinný zbor v Tvrdošíne. Aktívne sa zapája do prípravy detských i rodinných omší. Medzi jej ďalšie aktivity patria: Farský ples, Deň farnosti, Zbierky proti hladu, rôzne charitatívne podujatia, Jasličkové pobožnosti, púte, prímestské tábory a aktivity s organizáciou eRko. Do všetkých činností vkladá svoje srdce.

Hymna z jej “pera” je hlbokou poetickou - teologickou reflexiou dejín a identity našej miestnej Cirkvi. Hymnus vychádza z motta jubilea diecézy: “Plný horlivosti za Pána.” Refrén vyjadruje základnú víziu hymnu. Duch Svätý je tu predstavený ako “vánok”, ktorý nesie Cirkev dejinami, podobne ako vietor pohýňa loď po mori. Obraz loďky Cirkvi nadväzuje na starokresťanský symbol Cirkvi ako archy spásy, v ktorej “každý miesto má” - teda Cirkev prijíma každého bez rozdielu, je univerzálnym priestorom Božej milosti. Prvá sloha má výrazne oslavný charakter. Cirkev je tu predstavená ako “živá”, stojaca v láske a jednote, čo sú základné znaky autentickkej Kristovej cirkvi. Druhá sloha

hovorí o dare slobody vyznávať vieru dnes, ale nie ako samozrejmosť - je to plod svedectva predkov. Viera tu nie je chápaná len ako dedičstvo, ale aj ako úloha: “tvoje dielo rastie v každom z nás”. Ide o dynamické chápanie tradície - nie ako múzea minulosti, ale ako živého prúdu, ktorý má pokračovať skrze dnešných veriacich. Tretia sloha je osobitne spätá s identitou Spišskej diecézy prostredníctvom jej patróna - svätého Martina z Tours. Svätec “zviditeľňuje Krista” skutkami milosrdenstva. To je jadro misie Cirkvi: sprítomňovať Kristovu lásku vo svete konkrétnymi skutkami.

Ref.

**Ako vánok tvoj Duch nesie nás,
cestou žitia neopúšťaš nás,
v loďke Cirkvi každý miesto má.**

**Kráčať chceme, kam nás povoláš, horlivosti plní za teba,
k nebu stúpa chvála, veleba.**

1. Sláva ti, Bože, za Cirkev živú, ktorá v láske, jednote stojí, Duch Svätý dvíha nás, posilňuje, v srdciach verných oheň tvoj horí.
2. Hlas tvojho slova v našej zemi znie, vďaka svedkom viery stále žije v nás, vo svetle ich krokov verne kráčame, tvoje dielo rastie v každom z nás.

3. Ako svätý Martin, pastier pokorný, každý teba nech zviditeľniť vie, plášťom milosrdenstva odievať mnohých, to je cesta, v ktorej Cirkev zrie.
4. Túžime šíriť svetlo nádeje, v tmách sveta aj dnes lásku tvoju niest, nech domom pokoja tvoja Cirkev je, znakom viery pre celý svet.

Okrem hymny sa počas tohto roka bude spievať aj Antifóna na jubileum: **“Plní horlivosti za Pána, spievajte hymnus, synovia a dcéry Večného Siona.”**

zdroje: jubileum.kapitula.sk - Bulletin - 2026; srdcenadlani.sk

Spomienka na pápeža Františka

Pred rokom **21. apríla 2025** na Veľkonočný pondelok zomrel pápež František. Tesne pred pohrebom sa pri jeho truhle modlí náš spišský diecézny biskup František Trstenský.

Lubomír Ogurčák; foto: Lukáš Ogurčák

List obchodníkom so smrťou

Neapolský arcibiskup kardinál Mons. Domenico Battaglia. Kardinál, ktorý mal vždy blízko k ľuďom na okraji, zanedbávaným a odmietaným, ktorého nazývajú stále familiárne **“don Mimmo”**, má paradoxne priezvisko **“Battaglia”**, čo znamená **“boj”**, ale on bojuje zbraňami Evanjelia. Tu je jeho otvorený list zodpovedným za novú špirálu násilia, ktorá zahľadá ľudstvo, zo dňa **08. 03. 2026**:

Obchodníkom so smrťou, vám, ktorí robíte obchody s krvou ľudí, vám, ktorí počítate zisky, zatiaľ čo matky počítajú deti, vám, ktorí nazývate “stratégiou” to, čo Evanjelium nazýva pohoršením, adresujem slová, ktoré nevychádzajú z diplomacie, ale z rany. Píšem vám z tejto zeme, ktorá sa trasie. Trasie sa pod krokmi chudobných, pod plačom detí, pod mlčaním nevinných, pod zúrivým hlukom zbraní, ktoré ste postavili, predali a požehnali svojim cynizmom. Píšem vám, zatiaľ čo sa zdá, že svet sa znovu naučil jazyk Kaina. Ten starobyľý a strašný jazyk, ktorý sa pýta: “Som azda strážcom svojho brata?” A predsa áno, sme. Sme ním všetci. A vy viac než iní, pretože ste si vybrali nielen odvrátiť zrak, ale aj profitovať z rany brata.

Sú noci, v tomto čase, keď sa zdá, že sa ľudstvo stráca. Dlhé noci, v ktorých nebo neteší a zem vracia iba trosky. A predsa práve tam, v srdci noci,

Evanjelium vytrvalo trvá. Stále hovorí, že nijaký človek sa nenarodil na to, aby bol terčom. Že nijaké dieťa nemá osud prachu. Že nijaká matka sa nemá učiť spoznať svojho syna podľa kúska látky. Že pokoj nie je slabosť, ktorej sa treba vysmievať, ale najvyššia forma sily. Vy robíte opak chleba. Chlieb sa láme, aby nasýtil. Zbrane lámu telá, aby vyhľadali budúcnosť. Chlieb posádza ľudí za stôl. Zbrane kopú hroby, vyprázdňujú domy, predlžujú stoly bez stolovníkov. Chlieb má vôňu rúk. Zbrane majú chladný pach účtovných bilancií. A povedzte mi: ako to robíte? Ako dokážete spať, keď viete, že za každou zmluvou je otvorené telo? Že za každým podpisom je vyprázdnená škola, zbombardovaná nemocnica, vymazaná tvár? Ako dokážete nazývať “trhom” to, čo má pred Bohom najjednoduchšie a najstrašnejšie meno: hriech?

Nehovorím k vám ako sudca. Nemám tribunály, ktoré by som otvoril. Hovorím k vám ako človek a ako pastier. Ako veriaci ranený krutostou týchto čias. Ako biskup, ktorý vo svojom vnútri cíti krik Krista, stále znova ukrižovaného v ponížených národoch, v zničených mestách, v telách bez mena, ktoré more vracia a vojna skrýva. Pretože Ukrižovaný má dnes ruky civilistov pochovaných pod bombami. Má dokorán otvorené oči detí, ktoré nevedia pomenovať hrôzu. Má tvár žien, ktoré zvierajú fotografie namiesto toho, aby objímali synov. Má smäd utečencov, strach starých ľudí, chvenie tých, ktorí už nemajú domov ani jazyk, aby vyrozprávali svoju bolesť. A vy, obchodníci so smrťou, prechádzate pod tým krížom tak, ako kedysi prechádzali vojaci, keď si delili šaty odsúdencov. Lenže dnes nelosujete o jednu tuniku: losujete o celé národy. Staviate na hranice, na nenávisť, na eskalácie, na ozbrojené rovnováhy. A

prítom nazývate pokojom strach, nazývate poriadkom nadvládu, nazývate bezpečnosťou trvalú hrozbu.

Ale niet bezpečnosti tam, kde sa seje smrť. Niet budúcnosti tam, kde sa mladí vychovávajú k podozrievaniu. Niet spravodlivosti, ak bohatstvo niekoľkých stojí na smútku mnohých. A nebude pokoj, pokiaľ vojna zostane prijateľnou investíciou. Evanjelium sa však nedohaduje. Evanjelium nepožehnáva priemysel ničenia. Evanjelium si nezvyká na mŕtvych. Evanjelium neznesie, aby sa bolesť zmenila na štatistiku a aby sa masacre odohrávali v unavenom komentári spravodajstva. Evanjelium vždy stavia do stredu dieťa. Vždy. A keď je v strede dieťa, všetky vaše dôvody sa zrúti. Zrúti sa vojenské doktríny, oportunistické aliancie, geopolitické ospravedlnenia, technické jazyky, ktorými skrývate hanbu. Pretože pred zabitým dieťaťom už neexistuje pravica ani ľavica, východ ani západ, priateľ ani nepriateľ: existuje len priepasť. Preto vás prosím nielen, aby ste sa zastavili. Prosím vás, aby ste sa obrátili. Áno, obrátili sa. Staré slovo, pohoršujúce slovo, potrebné slovo.

Obrátiť sa znamená prestať si myslieť, že všetko má cenu. Znamená uznať, že ľudský život je posvätný - alebo už nebude ľudský. Znamená vystúpiť z logiky zisku a vstúpiť do logiky ochrany. Znamená mať konečne odvahu stratiť peniaze, aby sa zachránili ľudia. Majte otras svedomia. Len jeden, ale pravdivý. Dovoľte, aby k vám dolahol plač, ktorý ste držali mimo svojich miestností. Dovoľte, aby mená mŕtvych vstúpili do vašich správnych rád. Dovoľte, aby vám matka narušila účty. Dovoľte, aby

vám Evanjelium pokazilo pokoj. Pretože niet pokoja bez odzbrojenia srdca a niet odzbrojenia srdca, pokiaľ ruka zostáva pripútaná k zisku. Vojna sa nezačína, keď padne prvá bomba. Začína sa oveľa skôr: keď sa brat stane prekážkou, keď sa chudobný stane bezvýznamným, keď sa súcít označí za naivitu, keď ekonomika prestane slúžiť životu a rozhodne sa ho používať. A predsa vám nepíšem, aby som vás odovzdal zúfalstvu. Píšem vám, pretože aj pre vás existuje cesta. Boh neprestáva klopať ani na tie najviac obrnené dvere. Aj pre vás je možnosť vykúpenia. Aj pre vás existuje Veľký piatok, ktorý sa môže otvoriť Veľkej noci.

Ale musíte zostúpiť. Zostúpiť z piedestálov moci, z jazykov, ktoré ospravedlňujú, z miestností, kde sa smrť plánuje bez zápachu a bez tváre. Musíte sa znova stať ľuďmi. Skôr než riaditeľmi, akcionármi, stratégmi, sprostredkovateľmi: ľuďmi. Ľuďmi schopnými hanby a teda pravdy. Snívam o dni, keď vaše továrne zmenia svoje poslanie. Keď sa železo nestane projektilom, ale pluhom, keď sa dôvtip nebude používať na zdokonaľovanie útoku, ale na ochranu života, keď sa kapitál použije na liečenie, vzdelávanie, obnovu a prijímanie. Snívam o dni, keď sa slovo "zisk" už nebude rýmovať so slovom "pohreb". A viem, že sa niekto usmeje a nazve to všetko naivitou. Ale jediná skutočná naivita je dnes veriť, že vojna zachraňuje. Jediné skutočné šialenstvo je myslieť si, že možno ďalej zapáliť svet bez toho, aby sme s ním zhoreli. Jediný možný realizmus je už len pokoj. Preto vám zverujem otázku, ktorá vám - dúfam - nedá pokoj: koľko

krvi vám stačí? Koľko bolesti ešte musí prejsť dejinami, aby ste pochopili, že neobchodujete s tovarom, ale s deťmi, s matkami, s tvármi, s telom milovaných Bohom?

Zastavte sa. Skôr než bude neskoro pre národy. Skôr než bude neskoro pre vás. Zastavte sa a počúvajte Evanjelium pokoja, ktoré nekričí, ale vytrvalo hovorí, ktoré nedrví, ale obracia, ktoré neponižuje, ale volá po mene. Počúvajte Krista, odzbrojeného a pravdivého, ktorý stále hovorí: "Blahoslavení tvorcovia pokoja." Nie kalkulátori vojny. Nie garanti ozbrojenej rovnováhy. Nie predajcovia strachu. Tvorcovia pokoja. Svet potrebuje ruky, ktoré dvíhajú, nie ruky, ktoré ozbrojujú. Potrebuje bdelé svedomia, nie slepé zisky. Potrebuje prorokov, nie obchodníkov. A my, Cirkev Evanjelia, nebudeme mlčať. Nie z ideológie, ale z vernosti. Nie z naivity, ale z poslušnosti Kristovi. Nie preto, že by sme nepoznali zložitost dejín, ale preto, že poznáme nekonečnú hodnotu každého života.

Vám, obchodníci so smrťou, teda hovorím posledné slovo nie ako odsúdenie, ale ako prosbu: vráťte budúcnosť. Vráťte dych. Vráťte deti matkám, otcov domovom, sny zemi. Vráťte sa k svojej ľudskosti. Pokoj vás bude súdiť. Ale ak budete chcieť, pokoj vás ešte môže zachrániť.

S bolesťou, s nádejou a s Evanjeliom v rukách.

*Zdroj: Františkáni - Slovensko
(www.chiesadinapoli.it)*

Láska ukrytá v lupienkoch fialiek

Raz sa fialka opýtala Slnka: - "Prečo na mňa nesvietiš svojím najsilnejším svetlom?"

Slnko odpovedalo: - "Pretože nekvitneš pre oči, ale pre srdce."

Fialka sa preto ukryla do trávy a svoju vôňu darovala len tomu, kto bol ochotný sa k nej skloniť. Odvtedy vieme: **najhlbšia láska nekričí, iba je prítomná...**

zdroj: soc. siete

O mužovi, ktorý sadil stromy

Pred dvadsiatimi piatimi rokmi sme mnohí z tých, ktorí žili skautingom, po prvýkrát počuli o knihe *Muž, ktorý sadil stromy* a o jej autorovi Jeanovi Gionim. Keď pred časom vyšlo nové vydanie, kúpe sa nedalo odolať. V spomienkach sa akosi nostalgicky vynorili dávne chvíle v priestrannej izbe útulnej vážeckej fary, kde minimálne 30 mladých ľudí sedelo na zemi a na večernej "dumke" počúvalo príbeh, ktorý čítal pán farár Andrej L. pri svetle petrolejky a sviec, ktorých mihotavé plamienky sa zrkadlili na sústredených tvárach. Sú knihy, ktoré nepotrebujú veľa strán, aby zaujali, zarezonovali tak, že sa na ne nikdy nezabudne. To najdôležitejšie je v nich totiž napísané "medzi riadkami." Táto kniha k takýmto pokladom rozhodne patrí. Je o všednej nezvyčajnosti a nezvyčajnej všednosti. Hlboká, fasinujúca, inšpiratívna... Niekedy naozaj stačí zasadiť len jeden jediný strom na pôde ľudského srdca a svet sa zmení...

Rok 1913

Príbeh sa odohráva v neznámej horskej planine v starom regióne Prímorských Álp, v 1200 - 1300 - metrovej výške, kde rástli iba divé levandule. Z dávnych ľudských príbytkov zostali už iba hĺby zručanín a vyschnuté pramene. Veľmi smädný rozprávač príbehu, mladý muž, po pár dňoch chôdze a táborenia v pustatine, zbadal pastiera. Na rozpálenej zemi okolo neho ležalo zo tridsať odpočívajúcich oviec. Pastier mu dal napiť z čutory a odviezol ho do svojho košiara, ktorý stál v úžľabine zvlnenej náhornej planiny. Nabral krištáľovo čistú vodu z hlbkej studne. Rozprával málo, ale aj bez slov vyžaroval veľkú dôveru a istotu. Jeho koliba nebola drevená, ale kamenná. Postavil si ju vlastnými rukami. Strecha bola pevná, odolávala vetrom, ktoré tu vládli i dažďom. Jeho domácnosť bola vzorom poriadku. Aj pastier bol čerstvo vyholený a

upravený. S hosťom sa rozdelil s polievkou. Mal psa, ktorý bol mlčanlivý ako jeho pán, ale láskavý a ohľaduplný. Keďže najbližšia dedinka bola v tomto nehostinnom kraji vzdialená poldruha dňa cesty, mladý muž musel u pastiera prenocovať. V štyroch alebo piatich dedinkách roztrúsených ďaleko od seba na svahoch bývali ľudia vo veľkej biede. Ich rodiny sa tlačili v úzkych kuticiach v drsnom zimnom i letnom období. Boli nevraživí. Túžili uniknúť z tejto pustatiny. Chlapi zväžali drevené uhlie na vozoch dolu do mesta a znovu sa vracali do vrchov. Ženy tam rozduchávali svoju utajovanú žiarlivosť a škriepky panovali vo všetkom. Ustavičný vietor vybičúval ich nervy. Dochádzalo tu k častým samovraždám i k prípadom šialenstva. Pastier vzal mliečny vrecko a vysypal na stôl hŕstku žaluďov. Veľmi starostlivo ich začal triediť, oddeľovať zlé od dobrých. Rozdelil ich na kôpky po desiatich.

Potom z nich vyradil tie najmenšie alebo trochu napuknuté. Keď mal pred sebou sto bezchybných, skončil. Vyžaroval z neho pokoj. Mládenec ostal uňho ešte jeden deň kvôli oddychu, ale najmä zvedavosti, dozvedieť sa viac o živote pastiera. Ten vypustil svoje ovce z košiara a hnal ich na pašu. Kým však vyrazil, ponoril vrecko s vytriedenými a presne prerátanými žaluďami do vedra s vodou. Namiesto pastierskej palice si vzal hrubú železnú tyč a ňou vyhlbil do zeme jamku. Do nej vhodil jeden žaluď a zasypal ho jemne prstou. Sadil duby. Pastier nevedel, komu patrí pôda - či obci, alebo ľuďom. Záležalo mu iba na tom, aby čím starostlivejšie zasadil svojich sto žaluďov. Už tri roky sadil stromy v tejto samote. Vysadil ich 100.000. Ujalo sa mu iba 20.000! No ešte aj pri týchto dvadsiatich tisícoch rátať s polovičným úhynom, spôsobeným hlodavcami a živlami zo strany Prozreteľnosti. Zostalo 10.000

dubov, ktoré vyrastú na mieste, kde celé storočia vládol suchopár a holina. Pastier mal 55 rokov. Volal sa Elzéadr Bouffier. Kedysi mal gazdovstvo na rovinách. Keď mu umrel jediný syn a po ňom aj žena, utiahol sa do samoty. Postupne v nej našiel zaľúbenie a žil v spoločnosti svojich oviec a svojho psa. Bol presvedčený, že okolitý kraj umiera na nedostatok stromov. A tak sa rozhodol, že tomu musí zabrániť. Povedal, že ak mu Boh dožičí dlhý život, vysadí toľko ďalších dubov, že týchto 10.000 bude iba kvapkou v mori. V blízkosti svojho kamenného domčeka si zriadil aj stromovú škôlku bukvíc. Prekrásne sadenice si chránil pred ovcami mriežkovým drôteným plotom. Myslel aj na brezy, lebo zopár metrov pod zemou natrafil na vodu.

Rok 1914

Vypukla vojna. Mládenec narukoval a dlhých 5 rokov nemyslel na stromy. Keď pominula, zatúžil po sviežom horskom vzduchu. Vykročil po tej istej bezútešnej horskej planine, ako pred piatimi rokmi. Krajina sa nezmenila. Jednako však v diaľke za neobývanou dedinou zazrel nad planinou visieť sivý pokrovec hmly. Myslel si, že Elzéard už zomrel. Ako 20 - ročný mladík považoval 50 - ročného chlapa za starca, ktorého čaká už iba smrť. Elzéard však nezomrel. Naopak, bol ešte veľmi svieži. Mal už iba štyri ovce, ale aspoň sto úľov. Oviec sa zbavil, keď zistil, ako mu nivočia mladé sadenice. O vojnu sa vonkoncom nestaral a ďalej si neohrozene sadil svoje stromy. Duby, ktoré zasadil roku 1910, mali už desať rokov a bol na ne impozantný pohľad! Mládenec s Elzéardom strávili mlčky celý deň prechádzkami v lese, ktorý mal už tri súbežné pásy a na najširšom úseku meral 11 km. Aké obrovské dielo vyšlo z rúk a umu jediného človeka, bez akýchkoľvek technických vymožeností. Mládenec zakúšal veľký pocit z poznania, že

človek sa môže prejavovať práve tak tvoriteľsky ako Boh, a to aj v iných oblastiach, nielen v ničení. Buky sa rozprestierali do diaľky, kam len oko dovidelo. Duby rástli popri sebe nahusto, aj nádherné päťročné brezové lesíky. V starých, od nepamäti vyschnutých jarkoch žblnkotala voda. Semená rozsieval vietor. Len čo tu začala znova prúdiť voda, zjavili sa vrbý, lúky, záhrady, kvety a znova tu vtrhol život. Táto úžasná premena prebiehala tak pomaly, že nikoho neprekvapila, pretože sa stala zvykom. Poľovníci si určite všimli, že stromy postupne mohutnejú, ale pokladali to za rozmar prírody. Preto sa nedotkli Elzéardovho diela. Keby boli tušili, že je za tým človek, určite by mu boli robili protiventvá. Takto bol nedotknuteľný. Veď kto si mohol v dedinách alebo na úradoch predstaviť takú obrovskú húževnatosť, takú ušľachtilú nádheru?

Od roku 1920

Mládenec si nedal ujsť príležitosť a každý rok navštívil Elzéarda Bouffiera. Ten jeden rok zasadil 10.000 javorov. No všetky mu vyhynuli. Vrátil sa k bukom, ktoré sa mu vydarili lepšie ako duby. Žil v takej strašnej samote, že na konci života si už celkom odvykol od rozhovorov. V roku 1933 ho navštívil jeden oťapený lesník. Tento byrokrat mu prikázal, aby v lese nekládol nijaký otvorený oheň, lebo vraj mohol ohroziť rast tohto samorastúceho lesa. "To by bolo prvý raz na svete," odvetil Elzéard, "čo by les vyrástol sám od seba!" V tom čase začal vysádzať buky vo vzdialenosti vyše 12 km od svojho domu. Aby nemusel merať cestu ta a späť, veď už mal 75 rokov, za rok postavil malú kamennú chatrč uprostred výsadby. V roku 1935 si prišla obzrieť tento samorastúci les vládna komisia. Jej členovia nahovorili veľa zbytočných rečí. Dali les pod ochranu štátu a zakázali v ňom pálenie

dreveného uhlia. Medzi kapitánmi lesov mal mládenec priateľa, člena komisie. Vysvetlil mu tajomstvo samorastúceho lesa. Vydal sa s ním za Elzéardom. Našli ho v plnej práci, 20 km od miesta, na ktorom bola predtým komisia. Kapitán našťastie spoznal skutočnú hodnotu vecí. Úsek bol zalesnený 6 -7 metrovými stromami. Pokojná a pravidelná práca, svieži horský vzduch, ale najmä myseľ vyzbrojili starca Elzéarda vzácnym zdravím. Bol to boží bojovník. Našiel nádherný spôsob, ako sa dá šťastne žiť! Bol 30 km v zázemí a pokojne pokračoval vo svojej práci. O vojne 1939 nevedel práve tak nič ako o vojne 1914.

Posledný raz

Mládenec videl Elzéarda naposledy v júni 1945. Vtedy mal už 87 rokov. Všetko sa zmenilo. Dokonca i vzduch. Namiesto suchých a surových nárazov vetra, vial svieži vánok plný lesných vôní. Z výšok sa šírilo šumenie pripomínajúce šepot vody: šumenie vetra z lesov. Vyschnuté pramene, napájané znova vodou z dažďov a snehov, ktoré lesy zachytávajú, začali znova vydávať svoju vlahu. Voda žblnkotala, stekajúc do úžľabiny. Studničky zaplavovali svieže mäťové pokrovce. Bola tu studňa bohatá na vodu. Vedľa rástla štvorročná lipka, plná miazgy, nevyvrátiteľný symbol vzkriesenia. Na všetkom bolo vidieť stopy po práci, ktorá si vyžiadala veľa viery, lásky a nádeje. Nádej sa tam naozaj vrátila. Zrúcaniny odpratali, rozpadávajúce sa múry strhli a postavili z nich nové domy. Domce, na čerstvo omietnuté vápnom, mali okolo seba zeleninové záhradky. V hriadkach rástla zelenina a kvetiny: kapusta so šípkovými ružami, cesnak s papuľkami, zeler s prvosienkami. Na tomto mieste bolo už radosť žiť. Na úbočiach bolo vidieť jačmenné políčka a ražné oziminy a v úzadí úzkych údolí niekoľko zelenajúcich sa lúk. Noví

obyvatelia sem priniesli mladost', život a zmysel pre dobrodružstvo práce. Vyše desaťtisíc ľudí vďačilo za svoje šťastie Elzéardovi Bouffierovi. Jediný človek vedel svojou jednoduchou fyzickou silou a svojou pevnou vôľou premeniť púšť na Zaslúbenú zem. Ľudský údel - naprotiveň všetkému - je hoden obdivu. Keď si mládenec uvedomil, koľko vytrvalosti, duševnej veľkosti a húževnatej šľachetnosti bolo treba na dosiahnutie tohto výsledku, cítil nesmiernu úctu k tomuto starému a neučenému sedliakovi, ktorý doviedol svoje stvoriteľské dielo naozaj do konca. Aby ľudská bytosť odhalila naozaj svoje hlbinné kvality, človek musí mať šťastie dlhé roky sledovať jeho prácu. Ak v tejto práci nieta ani byť egoizmu, ak ideál, ktorý touto prácou prežaruje, prýšti z bezpríkladnej šľachetnosti, ak je teda

absolútne isté, že človek nečaká nijakú odmenu, ak navyše táto práca zanechá vo svete nezmazateľnú pečať, človek sa bez rizika omylu náhle ocitne pred nezabudnuteľným ľudským charakterom.

Elzéard Bouffier zomrel pokojne roku 1947 v nemocnici Bannon.

spracovala: Andrea Matfiaková

Všimli ste si niekedy...

Ako v písmach muži stále vystupujú do hôr, aby sa stretli s Pánom? Pritom v písmach takmer nikdy nepočujeme o ženách, ktoré idú do hôr. Ale vieme prečo - však? Pretože ženy boli príliš zaneprázdnené udržiavaním života v chode; nemohli opustiť deti, jedlo, domov, ohne, záhrady, a tisíc zodpovedností, aby sa dostali do hôr! Nedávno som sa rozprávala s kamarátkou a povedala som jej, že ako moderná žena mám pocit, že nikdy nie som dostatočne "slobodná" od svojich zodpovedností, nikdy nie som na dostatočne tichom alebo dostatočne svätom mieste, aby som mala také spoločenstvo, aké chcem s Bohom. Jej odpoveď ma ohromila: "Preto Boh prichádza k ženám. Muži musia vyliezť na horu, aby sa stretli s Bohom, ale Boh prichádza k ženám, nech sú kdekoľvek." Už týždne premýšľam nad jej slovami a skúmam písmo, aby som sa presvedčila, že to, čo povedala, je pravda. Boh skutočne prichádza k ženám, tam, kde sú, keď vykonávajú svoju bežnú, každodennú prácu. Stretáva sa s nimi pri studniach, kde čerpajú vodu pre svoje rodiny, v ich domovoch, v ich kuchyniach, v ich záhradách. Prichádza k nim, keď sedia pri lôžkach chorých, keď rodia, starajú sa o starších ľudí a vykonávajú potrebné smútočné a pohrebné obrady. Dokonca aj pri prázdnom hrobe. Mária bola prvým svedkom Kristovho zmŕtvychvstania. Bola tam, pretože vykonávala ženskú úlohu správnej prípravy Kristovho tela na pohreb. V týchto zdanlivo všedných a bežných úlohách, sa tieto ženy z písiem ocitli tvárou v tvár božstvu. Takže ak - rovnako ako ja - niekedy začnete nariekať nad tým, že nemáte toľko času tráviť v horách s Bohom, koľko by ste

chceli. Pamätajte, že Boh prichádza k ženám. Vie, kde sme a aké bremená nesieme. Vidí nás a ak otvoríme oči a srdcia, uvidíme Ho, aj na tých najobyčajnejších miestach a v tých najobyčajnejších veciach. On žije. A využíva tento čas na to, aby sa prihovril ženám na celom svete.

zdroj: Heather F., Hnutie svätého Jozefa

Na krídlach poézie 21

Inšpirácia básnikov vyplýva z vnútorného sústredenia, bleskového zákmitu, jasného osvetlenia určitého momentu v sebe i mimo seba. Je to prítomnosť nadrozumového poznávania, teda zrenia vecí "z tváre do tváre", je tajomným zmyslom... Slová sa im stávajú sklíčkami, cez ktoré sa dívajú do slnka, plesajú, keď sa im slnečné lúče porozkladajú do farby dúhy, meditujú o nekonečnosti až po krajné medze melanchólie. Na jednej strane priepasti tajomstva, mystické šero, na druhej strane krásy sveta, núkajúce sa básnikom celými priechrstiami metafor a obrazov...

Mikuláš Šprinc: MODLITBA VECÍ XXI.

Symbody moje kypiace sú tieto tuje nemé;
Do ich skrýš sa vlieva nevýslovný obsah:
všetky hlasy smrti, životov i zeme,
lebo každá vlna ďaleký má dosah.

Všetky beztvárnosti hľadajú si tváre,
všetko bez podoby zatúži byť krásne,
všetka temná úzkosť i to šťastie jaré
chce raz plesáť s tvárou v slovách mojej básne.

Korene tuja v hrobách má a zmarty ticho saje,
v žilách jej temno pení sa a smutné plačú kraje,
v korunách ale vtáci spia a v žiare kvitnú máje.

Symbody moje kypiace sú tieto tuje čudné;
všetkých, ktorí trpia, pijem stesky bludné
a v rieke rajskej zmeniť chcem ich vody mútne.

Ján Motulko: TICHŮ

Bozkaj sa kolenačky s nebom,
posviackou zvonov klasných očarená,
zdúva ti líca vôňou chlebnou
nepokoj pre nás.

Neodíd', len povedz, že sa menej strácaš,
pšeničných polí veslom zmysel slova načni,

nech zneje chlebom, jak ty sama, keď si spiaca,
jak prievan ruží zo snov námesačných.

Neodíd', však oči zorničkám daj práve ty,
čo zlatoústa do slov snežíš.

A bude ticho, ako keď vetrík stúpa na kvety,
ako keď pole žehná malý Ježiš.

Mikuláš Šprinc: MODLITBA VECÍ XXXIV.

A ty máš, Bože, premnoho, máš veľa skrytých tvárí;
inú máš ráno, v poludnie a inú v smútkoch večera.
Keď vyдыхuješ nové dni a hýriš v kvetoch jari,
vtedy sa sklonia nebesá - k nám
Nekonečnosť pozerá.

Pramene tvoje nevyschnú, ty v láske rodíš veci,
ktoré nám dávaš menovať i milovať tak strašne,
aby nám skoro uvädli tak smutne,
ticho, včasne:
Zmar kúri s nimi jednota si v hroznej svojej peci.

Pred týmto tvojím tajomstvom - kto nemusel by kľakať
a v mlčaní len prijímať tie nemé tvoje slová,
abo v bezmocnosti nad temnotou plakať.

Ako našim očiam treba v raji spávať,
tvojej láske treba zavše sa tak dávať,
aby bola večná, nekonečná, nová.

Ján Motulko: MYŠLIENKA

Som krajšia ako bolesť a sen,
som stena, vrchol, hrana,
nadhviezdna výška, priepasť v kráse
prekliata, požehnaná.

Som búrkou nad záhonom kvetov
som rosou v duchu lačnom,
iskrivým ohňom, krotkou vetou,
únavou, bleskom, mračnom.

Som prvá z malomocných sestier,
v pokornej pýche skromná,
noc nad priepastou, biela Ester,
hmla lásky stúpa zo mňa.

Karol Strmeň: STARÍ BÁSNICI

Iskrivá zima smrti berie šál
a paličku a rukavičky biele
tým básnikom, čo som ja miloval.
Zastávam: ruka na horúcom čele

a čítam, čo mi zostáva
z bielizníka, prsteň, štyri klásky
a duša, duša krvavá,
nad riadkami, čo napísali z lásky.

Zavrie sa kruh a skončí podobenstvo,
mlčanie ryby zákonom je tuná,
a predsa je to hlasné spoločenstvo.

Neviditeľní vyšli nad bralo,
spievajú čisto, neopúšťajú ma.
Ako keby mi v ušiach hučalo.

Bleduľa jarná

Spomínanie je ľahké a krásne. Malý študent, ešte dieťa, sedí doma pri otvorenom okne, odsúdený po chorobe k rekonvalescencii plnej neistôt. Ako je to dávno! Dívam sa oknom a vonku je jar. Dýcham svieži, trochu chladný vzduch. Vonia zem, nová tráva, vietor i oblaky, i vysoké tieniace stromy. Tam vzadu, v rohu záhrady, kde sa svah prudko nakláňa k potoku a kde stoja v lete dvojmetrové žihľavy, leží ešte trochu snehu. Inak sa už všade zelená tráva a moje dychtivé oči hľadajú ostrovky bledúľ, ktoré radostne kývajú bledými zvoncami nad plytkým potôčikom, plným špinavej vody. Bleduľa, moja prvá jarná láska! S akou nehou a opatrnosťou som sa skláňal nad tebou. Báľ som sa, aby som ti neublížil a ty si ma zdravila vôňou, v ktorej ešte i dnes cítim detstvo a celú náplň jari. Stačí zavrieť oči a vidím rozvodnenú riekku, hučiace potoky, vidím vlny so špinavou penou ako sa valia cez kamene a ako sa kusy snehu rozmáčajú novými a novými nárazmi. Vidím lúky, na ktorých stoja vody a pod jelšami je plno, plno

bledulí. Vždy ste sa mi páčili. Vyhľadával som tie, čo stáli osamote, najsilnejšie a najkrajšie. Vy viete, ako som bol vtedy nerozumný. Prvé básne patrili vám a vy ste boli oveľa krajšie než nadšené slová! Často som sa pokúšal opatrne vyhrabať cibuľku a preniesť si voňajúcu krásu domov, ale vy ste umierali a ja som sa vtedy po prvýkrát učil, drahé bledule môjho detstva, ako správne zaobchádzať s krásou, aby sa nepoškodila. Dnes som opäť u vás. Moje detstvo je ďaleko, ale vy mi ho svojimi kvetmi a vôňou privolávate na chvíľu naspäť. Do hrejivých spomienok vanie od vody chlad a zo zatiahnutého neba začne čo nevidieť pršať. Nad hlavou preleteli dvaja vtáci a zapadli do hustých liesok. Na všetko akoby náhle padol smútok, len vy ste veselé, zelené a svietite na bielo. Ako moje spomienky, kvetiny jara, moje opravdivé lásky...

P. Kopecký, kňaz (upravené)

FARSKÉ OZNAMY

druhá Veľkonočná nedeľa - Božieho milosrdenstva

LITURGICKÝ KALENDÁR:

nedeľa (19.4) - tretia Veľkonočná

nedeľa (26.4) - štvrtá Veľkonočná - Dobrého Pastiera

sobota (25.4) - sv. Marek, evanjelista - sviatok

	dátum	kostol sv.	čas	úmysel sv. omše
PO	13.4	BARTOLOMEJ	7:00	+ Teodor, Štefan, Anna Osvald, Milan Jeleň a Jozef Grigerek
UT	14.4	DOROTA	17:00	+ Rudolf Šidlovský
ST	15.4	BARTOLOMEJ	18:00 pre deti	BP Alžbeta Fáberová
ŠTV	16.4	DOROTA	17:00	+ Anna, Ján, Mária, Ján a Margita
PIA	17.4	BARTOLOMEJ	18:00 - pre mladých	+ Zuzana Horník
SO	18.4	BARTOLOMEJ	18:00	+ z rod. Alexander Krompaščík
NE	19.4	DOROTA	9:00	+ Petronela Ružbašanová 107
		BARTOLOMEJ	10:30	+ Václav Výrostek
PO	20.4	BARTOLOMEJ	18:00	+ Vasil', Mária, Ján, Michal Malast
UT	21.4	DOROTA	17:00	+ Jozef a Mária Doktor
STR	22.4	BARTOLOMEJ	18:00 pre deti	+ z rod. Hangurbadžo
ŠTV	23.4	DOROTA	17:00	+ Štefan Matuščák
PIA	24.4	BARTOLOMEJ	18:00 - pre mladých	+ Apolónia a Ferdinand Korsch
SO	25.4	BARTOLOMEJ	18:00	+ Dušan Drabinský
NE	26.4	DOROTA	9:00	BP Terézia Alexik
		BARTOLOMEJ	10:30	BP a ochrana pre hasičov

SVIATOSŤ ZMIERENIA: pol hodinu pred sv. omšami, v piatok od 17:00

Termíny celodenných adorácií: 25.2., 27.5. a 7.9. vo farskom kostole.

MILODARY: p. Katarína Živčáková - 50 eur. Vďaka

Tretou Veľkonočnou nedeľou začína týždeň modlitieb za duchovné povolania. Na štvrtú veľkonočnú nedeľu je zbierka na seminár.

18. a 25. apríla o 9:00 sú návštevy s deťmi ktoré idú na prvé sv. prijímanie. Sv. spoveď rodičov a krstných rodičov bude v piatok 1. mája 2026 o 15:00 hod. Sv. spoveď prvoprijímajúcich detí bude v sobotu 2. mája 2026 o 8:00 hod. Slávnosť prvého sv. prijímania detí bude 3. mája 2026 o 10:30 vo farskom kostole sv. Bartolomeja.

HNIEZDO, časopis veriach *rímskokatolíckej farnosti Hniezdne*, vydávaný od roku 2017. Kontakt: 065 01 Hniezdne č. 6, www.farnosthniezdne.sk, email: farnosthniezdne@gmail.com, tel.: 052 432 33 93. IBAN: SK44 0900 0000 0001 0386 3028.